

duer den ikke, der er ingen Jordbund for den. Jo, den vokser frodigt overalt. Principperne ere ens overalt. Den internationale Bevægelse for at frigøre sig for en hel Del af det, der binder Arbejderne, de gamle Fordomme og den Magt og Indflydelse, som Overklassen endnu har over dem, gaar sin Gang. Overklassens Interesser ere jo ogsaa internationale, men de gaa i en noget anden Retning. Krigen mellem de besiddende og de besiddelsesløse have vi. Man generer sig ikke over, at Tusinder gaa og lide Nød, at 20—30,000 Arbejdere ere kastede paa Gaden paa Grund af Byggesvindel, Bankkrak og Spekulation af Overklassen, som ikke har taget noget som helst Hensyn til dem, der have været med til at skabe Værdierne. Og man er brutal nok til at ville kaste en 4—5,000 Mand til paa Gaden. Tror man, at den store Mængde af Arbejdere herhjemme er saa overordentlig glad og tilfreds med, at man forelægger Forslag, der kræve en Gang for alle et Par og Fyrretyve Mill. Kr., naar Sult og Nød og Elendighed ere til Stede. De ville desuden høste den Erfaring, at naar en Gang dette Værn er skabt, saa er det dem, der ville blive kastede ud paa Kamppladsen, ud til personlig Ødelæggelse og økonomisk Ruin.

Naar man vil feje vore Argumenter tilligemed vore Forslag saaledes til Side, at man siger omtrent saaledes: Ja, I Socialdemokrater have ikke Interesse for noget som helst i den Retning; saa siger jeg: Nej, det have vi ikke, der er andre Maader, hvorpaa man kan værne sit Land end ved de Midler, man her kræver. Jeg tror, at den Vej, som det ærede Medlem fra Hjørrup (Deuntzer) i Dag omtalte, gennem Fredstraktater, er den rette Vej, og de Udtalelser, der ere faldne i Dag, vise jo ogsaa, hvad Tinget jo for øvrig er kendt med, at han har arbejdet meget i denne Retning og opnaaet gunstige Resultater. Det viser sig jo heldigvis, at det ikke er alle, der omvende sig, naar de komme paa en Ministertaburet en ganske kort Tid. Det ærede Medlem har jo ganske vist beklædt Stillingen som Minister i adskillige Aar og har høstet Erfaringer, men det viser sig alligevel, at han til Trods for den lange Tid, han har siddet som Minister, er en Forsvarer af saadanne humane Foranstaltninger. Er der noget, der har forkludret Forholdene og gjort dem spændte, saa er det jo vore Diplomater; det have adskillige af de Krige, vi have haft, og Afslutningen paa dem været

et Bevis for. Og derfor har jeg ingen Tro til, at vi, naar en Gang dette Forslag bliver færdigt, staa med en saa dygtig Udenrigsminister og et saa dygtigt Diplomati, at de kunne varetage vort Lands Interesser paa en saadan Maade, at vi ikke komme i Krig. Thi dersom vi have Mænd staaende paa disse Pladser med samme Interesser som en Del af vore Officerer, der have Lyst og Mod til at vise deres Dygtighed uden at tage Hensyn til, at Landet bringes i Fare og Ulykker, saa have vi Krigen. Men jeg tror, at den Vej, det ærede Medlem har vist, at han vilde gaa, er den rette, og det er de Krav, vi stille. Dersom vi naa hertil, saa tror jeg, at vort Land er bedre tjent dermed end med at gaa den Vej, som det foreliggende Lovforslag anviser, og om hvilken man paa Forhaand kan sige, at den vil medføre stigende Udgifter paa mange, mange Millioner. Der er Sandsynlighed for, at vi ikke slippe, før vi have bevilget op mod 100 Mill. Kr. for at faa et Forsvar for vort Land.

Jeg tror ikke, at det Forsvar, som man i Øjeblikket søger at fremme, kan holde Sjælland alene. Folk ville sikkert i Fremtiden sige: Hvad er Meningen? Skal Danmark være Sjælland med København og hele det øvrige Land ligge aabent? Mener man her i København, at vi, naar man har okkuperet Jylland og Fyn med store fjendtlige Hærmasser, skulle ligge her i København og vente paa, at de komme over til os? Al den Tale om, at vi skulle være et Fristed for andre Stater, som ligge i Krig, betyder jo intet, thi det kunne vi jo alligevel være. Selv om vi ofre nok saa meget, ere vi dog saa smaa i militær Henseende, at vi ikke ere i Stand til at forsvare disse Fæstninger og ikke heller Anlægene her. Man har ganske vist talt om, at vi kunde haabe paa at faa Hjælp fra anden Side. Jeg erindrer, at der i 1864 blev sagt: Den svenske Konge kommer sely med 22,000 Mand! Men der kom ingen svensk Konge med 22,000 Mand. Man har jo for kort Tid siden talt om Kampen for København i 1659. Ja, det var jo Naturforholdene, der gjorde, at København kunde holde sig. Var det sket ved Sommertide, havde Svenskerne kunnet gaa glat væk ind i København. Det var Vejr- og Naturforholdene, der var Aarsag i dette, det viser Historien os... (*Fraenkel*: Det er s'gu forkert, Hyller!). Det kan godt være, at det ærede Medlem fra Horsens tror, at det er forkert, jeg mener nu, det er rigtigt, det er i alt Fald Historien, jeg